

aabne for enhver Liebhaber. Kun er jeg enig med den sidste ærede Taler i, at det maaske vil blive lidt vanskeligt at afgøre, hvorvidt et Navn er stemmende med dansk Sprogtone eller ej samt overhovedet, hvad dansk Sprogtone er. Sigtes der ved Bestemmelsen om dansk Sprogtone, saaledes som det fremgaar af den sidst fremkomne Navnebog, særlig til danske Stednavne, og skal ethvert Navn være udelukket, der ender med en Slutningsstavelse, der hører hjemme i et eller andet fremmed Sprog, f. Eks. med den romanske Endelse „us“ eller med den slaviske „off“ eller „ow“? Det er vel navnlig tvivlsomt, om den Underøvrighed, hvis Opgave det bliver at afgøre Spørgsmaalet, altid vil magte det. Maaske kan man komme til en Ordning paa den af den sidste Taler anførte Maade.

— Jeg har en vis Betænkelighed ved Slutningen af § 7. En fraskilt Hustru kan jo med Rette nære et Ønske om at genoptage sit Pigenavn, men jeg synes dog, at det er et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt, at hun uden videre skal kunne overføre sit Pigenavn paa de Børn, som hun har med den Mand, som hun er skilt fra. Der vil ofte paa den Maade kunne blive tilført en Familie en Del Børn, som, jeg antager, den helst vil være fri for. Men den værste Anke mod Forslaget, som jeg ellers er overordentlig taknemmelig for, er den, at man ikke vil kunne nedlægge Forbud mod, at andre antage det Navn, som man selv har faaet Tilladelse til at føre. Man kan nedlægge Forbud mod at bruge de allerede bestaaende Navne, men senere antagne kan man ikke faa Hævd paa, alle og enhver have Ret til at antage det. Men Grunden til, at man ønsker at faa et nyt Navn, er jo dog netop den, at man vil have et, der er særligt for en selv. Jeg tillader mig derfor at henstille til nærmere Overvejelse, om der ikke kan træffes en Ordning, hvorefter den samme Ret, der efter Forslaget tilkommer den, der inden 1. Aar nedlægger Forbud, ogsaa kan tilkomme den, der i Henhold til Forslaget antager et nyt Navn. Jeg skal ikke komme ind paa, hvordan dette kunde lade sig gøre, men kun henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed derpaa. Hvis mine Ønsker paa dette Punkt blive opfyldte, saa vil Loven efter min Mening være saa god, som man kan forlange, og jeg kan derfor i det hele anbefale den som anvissende en let og nem Vej til at komme ud over de Vanskeligheder, som denne Sag i saa lange Tider har voldt.

la Cour: Ogsaa jeg vil bringe den højtærede Minister en Tak, fordi han ved Forelæggelsen af dette Lovforslag har bestræbt sig for at faa indført Beskyttelse for de bestaaende Slægtnavne, men jeg er ikke saa overbevist, som det ærede Medlem for Færøerne (Bærentsen) eller som den ærede sidste Taler om, at det vil naas, hvis Forslaget bliver vedtaget. Det ærede Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) sagde, at § 11 ydede den nødvendige Beskyttelse. Men jeg kan ikke indse, at dette er Tilfældet. Der kan vel idømmes den, der antager et fremmed Slægtnavn, Bøder fra 50—200 Kr., men han kan jo beholde Navnet og sige: Jeg giver gerne den Pris for at kunne bære det. Hertil kommer endnu noget andet. Et Slægtnavn overføres til uvedkommende paa en ganske ejendommelig Maade. Naar en Mand er kommen til at staa i Forhold til en bekendt Slægt, er det særlig mellem Almuen almindeligt, at han faar den vedkommende Slægts Navn. Han hedder f. Eks. Jens og føjer dertil et fremmed Slægtnavn, som han saa rejser ud i Landet med. Jeg har set ikke et, men mange Eksempler derpaa. Nu kommer den Dag, da han sætter Afkom i Verden, og Barnet skal døbes. Præsten paa Stedet kender ham ikke nærmere, han har kun hørt ham kalde ved det urigtige Navn, og han døber da Barnet med dette. Vil det i saadanne Tilfælde være muligt at tage Navnet fra Barnet igen, naar man opdager, paa hvilken Maade det er blevet overført til ham? Jeg finder ikke, at der efter § 11 er fuld Betyggelse for Bevarelse af et erhvervet Navn. Jeg tror, der maa gives andre Bestemmelser end den om Mulkt paa 50—200 Kr. for den, der tager et fremmed Navn. I alt Fald kan jo Barnet, som gaar ud i Verden med et fremmed Slægtnavn, ikke gøres ansvarligt, fordi det ved Daaben har modtaget et saadant Navn.

Justitsministeren (Alberti): Jeg har kun Grund til at være de ærede Talere forbunden for den venlige Maade, hvorpaa Lovforslaget i det hele er blevet modtaget. Der kan naturligvis ved et Lovforslag som dette være en Mængde Punkter, hvorom der maa forhandles nærmere. Men jeg haaber, man til sidst vil kunne komme til Enighed om dem. Jeg skal ikke her gaa ind paa alle de Enkeltheder, der have været fremdragne — og det er jo muligt, at der under Forhandlingens videre Forløb bliver fremdraget flere andre. Jeg